

Lovforslag og de Ændringsforslag, der foreligger nu. Jeg vil gerne spørge det ærede Medlem, hvorledes han begrundet, at det ikke er en Forringelse af Lovforslaget, men kun en Simplificering, som foreligger, naar et Ægtepar i 65 Aars Alderen i Købstæderne efter Flertallets Ændringsforslag kun faar 936 Kr. om Aaret, medens det efter Ministerens oprindelige Forslag kunde faa 1 065 Kr. Der er altsaa godt 100 Kr.s Forskel. Det betyder maaske ikke meget finansielt set, men det betyder overordentlig meget for de gamle, som skal regne med de smaa Penge. Jeg vilde gerne bede det ærede Medlem forklare os, hvorledes man saa kan sige, at Lovforslaget ikke er blevet ringere.

Martin Hansen: Det skal være mig en Glæde. Ministerens Beregning hviler paa et Gennemsnit af Skala 1 og 2 for Købstæderne og 2 og 3 for Landkommunerne, og hvis det ærede Medlem vil gøre sig den Ulejlighed at lægge Skala 2 og 3 sammen og tage Gennemsnittet for Landkommunerne og dertil lægge det Dyrtidstillæg, som var foreslaaet, vil det ærede Medlem finde, at den Rente, der her gives, ganske svarer til det Gennemsnit. Med Hensyn til Skala 2 for Købstæderne vil ogsaa det større Dyrtidstillæg, der blev givet i Henhold til Ændringsforslaget, delvis opveje Forskellen. Efter Skala 1 bliver Renten selvfølgelig lidt lavere. For Københavns Vedkommende er Beløbet sat ned fra 1 084 Kr., som det var i det oprindelige Lovforslag, til 1 008 Kr.; til Gængæld gives der et Dyrtidstillæg af 132 Kr. i Stedet for 118 Kr. Der er altsaa en lille Fordel for Københavns Vedkommende ved det oprindelige Lovforslag, men den er i Virkeligheden kun lille. Og til at opveje Forskellen har man saa foreslaaet en Overgangsbestemmelse, hvorefter alle i Alderen mellem 60 og 65 Aar kan oppebære fuld Aldersrente, de, som er mellem 59 og 60 Aar, kan oppebære $\frac{2}{3}$ af Aldersrenten ved det 60de Aar, de, som er mellem 58 og 59 Aar, ved det 61de Aar, o. s. v. Dette vil finansielt betyde mere. Det er en human Overgang, der her er skabt, og derfor vover jeg dristigt at paastaa, at Flertallets Forslag er fuldt saa godt som det af Ministeren stillede.

Indenrigsministeren (Kragh): Jeg glæder mig over, at det Grundprincip, paa hvilket Lovforslaget hviler, har fundet Tilslutning fra alle Sider i det ærede Udvalg, ganske vist en Tilslutning, som i Praksis giver sig Udtryk paa forskellig Maade; thi medens

Flertallet slutter sig til Grundprincippet saaledes, at man vil føre det ud i Livet med denne Lovs Ikrafttræden, stiller man sig fra det socialdemokratiske Mindretals Side saaledes, at man siger: vi vil have Princippet om de faste Satser gennemført i Løbet af 10 Aar, om 10 Aar skal det blive virksomt, men i øvrigt giver vi Princippet vor Tilslutning, hvorimod det radikale Mindretal nøjes med at gøre sin Reverens for Princippet, men i øvrigt vender tilbage til de Minimaltsatser med det derover liggende frie Skøn, som fandtes i det Lovforslag, der fremsattes af den radikale Regering i Samlingen 1919—20.

Under første Behandling af denne Sag havde jeg Lejlighed til at sige til det ærede Medlem Hr. Rode, at jeg jo godt forstod, at han foretrak at forme de Tanker, han den Gang havde nedlagt i sit Lovforslag, paa ny til Brug i det her foreliggende Lovforslag. Enhver Fader synes jo bedst om sit eget Barn, og jeg undres ikke over, at det ærede Medlem Hr. Rode ogsaa gør det. Men det bliver ikke kønnere, dette Barn, fordi det ærede Medlem under denne Forhandling ligesom under første Behandling af det foreliggende Lovforslag betegner sine Minimaltsatser som Normaltsatser. Hvis der overhovedet i denne Sammenhæng var nogen Mening i at bruge Ordet Normaltsatser, maatte det være Satser, som man kunde overstige eller gaa under, efter som Forholdene laa; det maatte være Satser, paa begge Sider af hvilke Ydelserne spillede. Dette er ingenlunde Tilfældet. De Satser, som det ærede Medlem den Gang som Indenrigsminister stillede Forslag om, og de Satser, han nu her i Ændringsforslaget stiller Forslag om, er Minimaltsatser plus det frie Skøn, og det er en Afstandtagen fra Gennemførelsen af faste Satser paa dette Omraade, som man i og for sig jo kun kan beklage.

Jeg blev ved Sagens første Behandling klar over, at der fra forskellig Side i dette Ting var nogen Ængstelse, foranlediget ved det Tal af Personer, som Lovforslaget vilde komme til at angaa, ligesom jeg ogsaa var paa det rene med, at der fra forskellig Side ønskedes en Simplifikation i Antallet af Takstrækker. Dette sidste var foranlediget fra visse Sider ved Ønsket om at skabe en større Klarhed, fra anden Side var vel Grunden den, at man frygtede for, at et saadant Antal af Takster, som her var foreslaaet, vilde give Anledning til Uro indenfor det Befolkningslag, som Sagen angaar; give Anledning til Flyttetilbøjelig-